

sinònim sobre un primitiu en -a, nom de mesura, mentre que tal formació és enterament normal si deriva d'un participi passiu en -rs.¹³ D'altra banda cal reconèixer a) que la mesura anomenada *cozza* és ben coneguda, i amb etimologia plausible si la relacionem amb la família del cat. *cozzí*, cast. *cuezo*; b) que el cas fóra paral·lel al del benasquès ant. *cuzular* cert dret que es pagava amb un *cuzuelo de* --- (recipient o mesura) derivat del mateix *cuezo/cozza*; c) que a l'alta Ribagorçana (a Senet) s'aplica *kusúra* per a una porció, recipient o mesura de cereals en el moment de batre: la de gra ja ventat que ha de ser més porgada encara: «eine weitere ergänzende Reinigung --- erfolgt durch Aussieben der vom ersten Unrat befreiten Körner (*kusúra*)» (Krüger, *Worfein*, 14).¹⁴ En conclusió l'explicació més convincent em sembla que el mot partí de CURSURA com a nom d'un dret imposat (potser com a preu del deixar moure's o córrer pels conreus, segons llur conveniència, als cultivadors, o com a preu de les curses del batlle per cobrar-lo), i que pagant-se aquest dret amb una porció de gra mesurat, vagi sofrir després la influència de *cozza*, mesura que podia usar-se amb aqueix fi; és clar que després *cozzura* pogué estendre's al recipient mateix, com ara a Senet.

Acórrer 'correr cap a, socórrer' [Llull]; *acorredor* [Jaume I]; *acorrimint*: 'auxili': «Sényer --- si tu no ns defens --- serem criatures sens senyor qui am sos sotsmeses --- per què'l meu remembrament à speranza, Sényer, en lo teu *acurrimint*», Llull [Blanq., NCL. III, 142.22].

Concórrer 'trobar-se en un mateix lloc, acudir-hi, contribuir' [fi S. XIV: doc. de 1378; Eiximenis], 'prendre el mateix amb algú' [1503], aquest sobretot com a participi actiu i, generalment llavors amb la grafia *concurrent* [1315], d'on després *concurrència* [1403]; però aquest i aquell, en el sentit de 'competència', 'el que competeix amb algú', han estat refets per la influència del fr. *concurrent* i *concurrance* (que en aquests sentits es troben ja el 1692 i 1748, respectivament; en cat. no encara en Lab., 1839), influència que ha actuat contemporàniament sobre el castellà i l'italià; ¹⁵ *concorregut* 'freqüentat', c. 1800: «las festas de St. Antoni de Pàdua --- y lo Roser --- prou *concorregudas* de jovent de ambos sexos», B. de Maldà (*Excurs.*, p. 118), també en Verdaguer, i *concurrència* amb aqueix sentit: «en la iglesia de Sta. Anna --- molta *concurrència* de gent a guanyar los Perdons de Sta. Anna en los dias 16 y 17 de mars», Maldà (*Excurs.*, p. 19); *concorrimint* [Llull]; *concurr* [c. 1500, Cauliac]. Com a abstracte verbal, el cultisme *concur* [1598]; *concurrar* [1803, Belv.], *concurrant*.

Decórrer 'rajar, fluir cap avall de' [Llull]: «per ço que *decórren* de làgremes» (Blanq., NCL. I, 201.3, també I, 79.17; III, 11.18), també en aquest sentit intr. en les *VidesR* (veg. el glossari); 'desbordar-se': «aqueu flum *decórrer* --- los apòstols comensaren a *decórrer* ---», f° 118r1; tr. 'recórrer, llegir o sentir llegir': «mudava en sa oració novelles raons, per tal que de diverses maneres, e de moltes, componés lo *Libre de*

Amic e Amat, e que aquelles maneres fossen breus e que en breu temps la ànima ne pogués moltes *decórrer*», Llull (NCL. XIV, 26.5); + *sobredecórrer* 'sobreixir, vessar': «cant lo vexel és ple d'alcuna licor --- *sobredecórrer*, segons que apar en lo flum versat ---», *VidesR*, f° 118r1, traduint *superfluere*. *Decurs* [c. 1800, B. de Maldà, *Excursions*, p. 98: «la font de la Salut, molt freqüentada de gent en lo *decurs* del any»]. *Descórrer* [Corbatxo, S. XIV]. *Descorrimint* [Llull].

Discórrer [Llull; 1344, *Ordinacions del Cerimoniós*]; «en les mars de Cap de Creus han ferit una galea --- de moros --- e han *discorreguda* tota la val de la Selva, e han enpresonada molta de gent», carta dels Cònsols de Castelló d'Empúries, a. 1395, *Arx. Mun. Bna.*; «*discórrer* les venes --- no tenen més de una túnica, perquè millor puga la sanc *discórrer*», OPou (*TbPu.*, 271), pres del ll. *discürrière* 'córrer d'ací d'allà', 'tractar de quelcom'; *discorrimint* [Llull]; *discurs* 'espai de temps': «partint de --- Varoÿch --- navegant ab pròser vent, per son *discurs* de temps, ell arribà en Alexandria --- après per *discurs* de temps lo Comte se'n tornà a la sua pròpria terra tot sol», JoMartorell (Ag. I, 20, 21) (*discors de temps* ja 1402), pres del ll. *discürsus*, -ús, 'acció de *discurrere*', d'on també 'ús de la raó' (S. XVII, Eiv.), 'parlament raonat, parlament prolongat i en veu alta' [1695, Lacav.; 1757, *DTO.*]; *discursar* [mj. S. XVII, Bruniquer], *discursada*, *discursaire*, *discursejar*, *discursiu*.

Encórrer, cat. ant. i avui encara dial. [S. XIII: docs., *CostTort.*, Jaume I], del ll. *incürrière* pròpiament 'córrer cap dins d'una cosa', 'incórrer'; antigament sobretot en el sentit de 'incórrer en una pena, sofrir una pèrdua', en els diversos matisos i construccions; en els *CostTort.* aplicat a la pèrdua d'una penyora (= anglès *to forfeit*): «si algú empeynora a altre alguna cosa, y és emprès entr'ells, que si lo deutor no paga a son creedor lo dit deute, per què les penyores ha meses, al dia entr'els emprès e assignat, que la penyora sie *encorreguda*, e que jamás no la pusca rebre ---» (ed. OL, p. 338); «escorcolladors deven haver deu besants per home; e si menaran amor a algú, deven haver les lurs parts *encorregudas* sol que hom los ho puga provar», *Consolat*, cap. 321; «qui contrafarà *encorrerà* la pena», doc. ross. de 1310; «que ell *encórrer* e pach lo dit ban» en un altre de 1360 (i «que *encorren*» o «que *encórreguen*» en dos de 1347, en Alart, *InvLC*, s. v.); «si era trobat que tengués falsa mesura de vi, que no sia tengut d'*encórrer* sinó solament lo vi e'l vixel» en el *Cartoral de Vilafranca de Conflent* (f° 1r; que és de 1324, però és versió nova de disposicions més antigues, que consten allí mateix en text llatí de l'any 1235): «ad amissionem et *incurrimintum* vini et vaixelli»; «manant --- pena de cent morabatins de aur *encórreguen*» en unes disposicions de Solsona de princ. S. XIV (Serra Vilaró, *BCEC*, 1908, 164).

Desapareix el caràcter pecunari, però és el mateix: «no creem que tenga la pau ans lejarà *encórrer* las